Bons Reis

i Bon 2023!

Bons Reis

Índex

TEXT	AUTOR/A	PER A...	PARAULES OBLIGATÒRIES
1	Boira	XusMas	amor, Nadal, felicitat, caliu, meravella
2	Jordigc	Xaume	desig, percepció, esperit, biblioteca, somni
3	XusMas	Versus_perduts	juguesca, estimar, resoldre, respirar, fugir
4	Farners	Laura Berenguer	granota, finestra, arbre, música, gegant
5	Versus_perduts	Laura	misteri, intriga, llums, diners, betlem
6	Laura	Jordigc	riure, sensibilitat, cuidador, escriptor, caminant
7	Xaume	Gemma	catifa, brou, llum, safata, gos
8	Laura Berenguer	Farners	vida, boira, desig, miracle, pessic
9	Gemma	Boira	capvespre, coto, efímer, somni, reguitzell

Bons Reis

Text 1 per a: XusMas

EL PESSEBRE

El pare s'enfilava a les golfes i després d'uns minuts apareixia amb una capsa de cartó enteranyinada on, amb lletres ben grosses, es llegia "PESSEBRE".

Amb cura desembolicàvem tots els precintes que després d'anys de posar i treure havien aprimat el cartó. En obrir-la, la màgia s'alliberava i el **Nadal** entrava de puntetes a casa embolcallant les figuretes d'argila que reviscolaven de la llarga becaina.

A sota fent de coixí, el portal, el pou, els animalons, els saquets de sorra sobralles de l'any passat i finalment una bossa plena de nens Jesús de recanvi. Jo era molt petita, però després de tants cops de sentir-ho, ja em pertanyia el record d'aixecar-me a les nits per agafar-lo i endur-me'l amagat sota el coixí i protegit entre cotons.

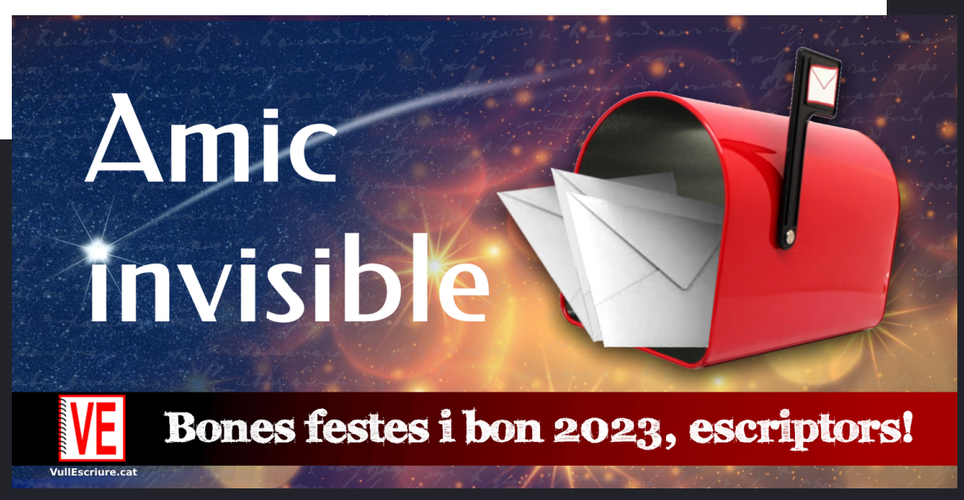
Un cop fet el recompte d'aquella **meravella** estesa sobre la taula, en Marc la Laia i jo discutíem mil idees. El pare preparava la base amb un tros de fullola descrostada, al fons unes caixes esgraonades i enganxades amb cola. Aleshores, el pessebre era nostre, primer col·locàvem l'estable amb el bou i la mula al fons, Sant Josep i la Verge que mirava embadalida d'**amor** la novena còpia de nen Jesús.

Els patges i els reis enfilats en camells de pell arrugada, anaven el més lluny possible, ja que cada dia avançaven una passa fins al portal. Recobríem les caixes amb molsa i branquetes de boix grèvol, avet o pi que aparentaven arbres o boscos llunyans. Els murs de pinyes petites o escorça, els camins de terra, el sorral de les gallines i la resta, recobert de molsa humida.

Rebregàvem el paper de plata de les preses de xocolata i fèiem un riu baixant de les muntanyes amb el pont, el pescador i una mica més a prop la dona ajupida rentant la roba.

A la dreta del pou de suro, un pastor dormint al **caliu** del foc a terra amb les ovelles i el gos d'atura.

En Marc era l'encarregat del caganer, amb cara de **felicitat**, però un xic avergonyit, el col·locava mig amagat, mig descobert darrere un arbre. Llavors la mare tamisava la farina amb un colador per sobre les muntanyes i tot quedava nevat. I nosaltres orgullosos ensenyàvem tots els detalls i amagatalls als avis tiets i cosins i molts anys després als nostres fills que han sabut mantindré la tradició.

Bons Reis

Text 2 per a: Xaume

PER XAUME DE L'AMIC/AMIGA INVISIBLE

Els llibres omplien les quatre parets del saló. Un grapat de milers de volums formaven un recinte càlid que el protegia i l'acompanyava. Hi havia una taula amb l'ordinador i una pila de llibres que havia tret de la **biblioteca** local que li servirien documentació per al projecte que portava entre mans. L'editor li havia suggerit que escrigués quelcom curt durant aquell hivern per poder-ho presentar al públic de cara al Sant Jordi.

Aquella muralla de prestatgeries tenia una escletxa rectangular i ampla formada per una finestra que, sense trencar el seu aïllament, li permetia connectar-se amb la llum que de vegades li calia per mitigar les foscors del cor. Especialment quan un viu sol i ha tingut un mal **somni** la nit passada.

Aquell matí sentia el **desig** de fugir per la finestra per no haver de seure a escriure. Va sentir el so inconfusible del timbre...

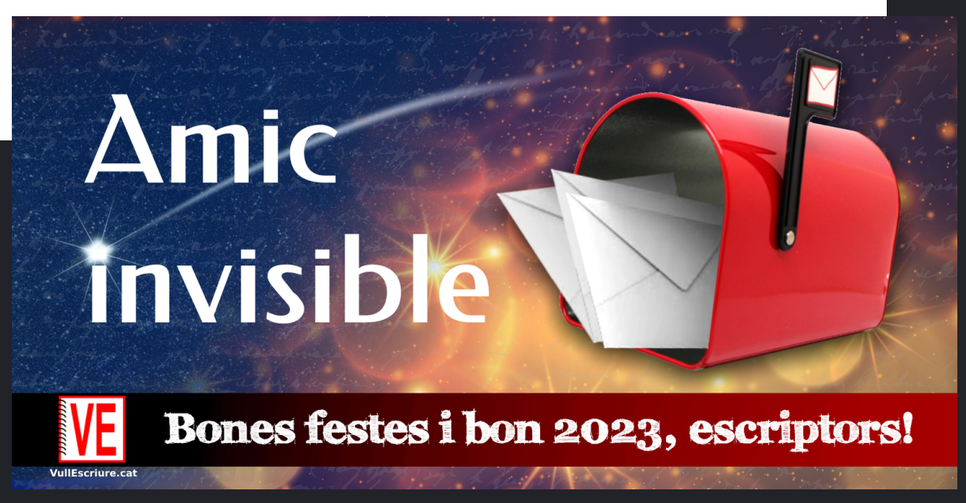
No recordava res més. Ara estava a un llit que no era el seu. Aquest era més dur i els llençols més aspres. Un collarí li impedia moure el cap i sentia una coïssor al braç. Sentia veus i passes properes i de cop es va obrir la porta de l'habitació i es va estremir.

Unes imatges el turmentaven. Va veure un encaputxat vestit de negre que entrava i li pegava un fort cop a l'entrecuix i el rematava amb un altre de bastó al cap. Va estirar els seus braços i va deixar anar un bram esgarrat que es va escampar per tota la planta segona de l'hospital.

—Calmi's! Calmi's! No passa res! Sis plau, un tranquil·litzant! Ja!

Ara tornava a ser a casa seva. Mirava el cel per la finestra i el seu **esperit** percebia que hi era en un somni però mentre ell somiava a la realitat seguien evolucionant els esdeveniments. Va notar una segona punxada. Llavors una veu llunyana li deia: —Tens el cap a pardals. Deixa'ls anar i el seu vol et guiarà. Era la veu del pare que de petit sempre li deia el mateix.

Va estar un any i escaig amb la **percepció** i la memòria alterades a conseqüència del fort traumatisme del cap. A l'any següent va signar el seu darrer èxit a la Rambla de les Flors i la cua arribava fins a la vorera de davant.

Bons Reis

Text 3 per a: Versus_perduts

DESTÍ O DECISIONS

La vida ens fa creuar amb moltes persones. De vegades de forma involuntària i altres les cerquem. Algunes es queden i altres marxen.

De vegades, passen pel nostre costat sense deixar marca i altres ens fan desitjar **fugir**. A vegades, pensem que s'han apropat per fer-nos mal i llavors ens pot semblar una **juguesca** del destí. És quan ens cal **respirar** més profundament, prendre certa distància i continuar el nostre camí.

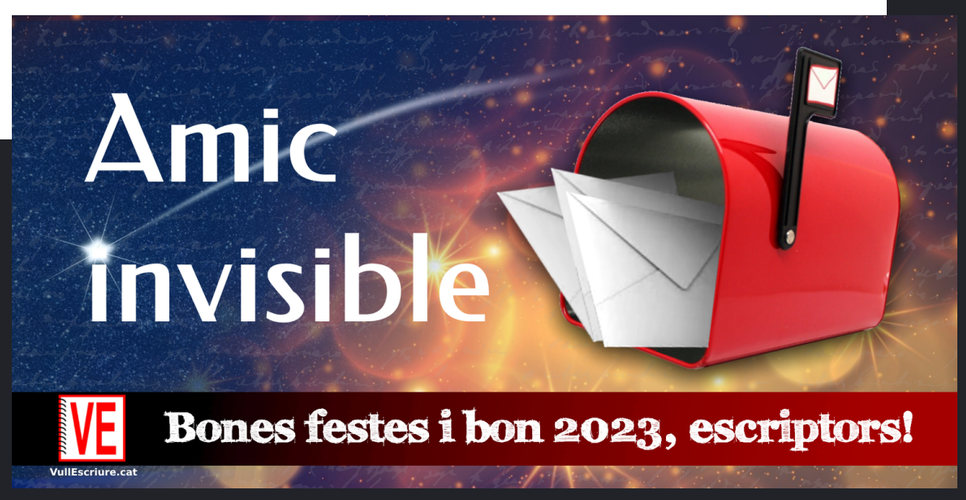
De vegades, volem que es quedin al nostre costat perquè en fan sentir bé. Sembla que estan amb nosaltres per fer-nos gaudir una mica més de la vida i ens fan **estimar**-les amb més força. És quan ens sembla que hem trobat els nostres Versos Perdut i no voldríem deixar-los anar.

Jo crec que no ens cal **resoldre** el misteri. Penso que ni es tracta d'una malifeta del destí ni es tracta d'un regal de la vida. Crec que, simplement, els nostres gustos, les nostres aficions, les nostres creences... ens van portant cap aquells que ens fan sentir millor i per això seguim amb ells i, és que així em sento quan comparteixo els meus textos i llegeixo els vostres.

De totes maneres, quan intento complir els requisits de les crides, no podeu imaginar-vos la quantitat de vegades que, llegint la nova proposta, penso de què podria parlar, em sento al teclat i les idees acaben volant lliures, prenent el seu camí i explicant la seva pròpia història.

Avui, sense saber ni com, les paraules suggerides han decidit explicar-vos la meva pròpia història amb vosaltres. A poc a poc, les pors i les vergonyes dels primers textos van espaint-se.

Gràcies, companys, especialment als companys de somriures i, per descomptat, gràcies, Vull_Escriure & Quesis 😊

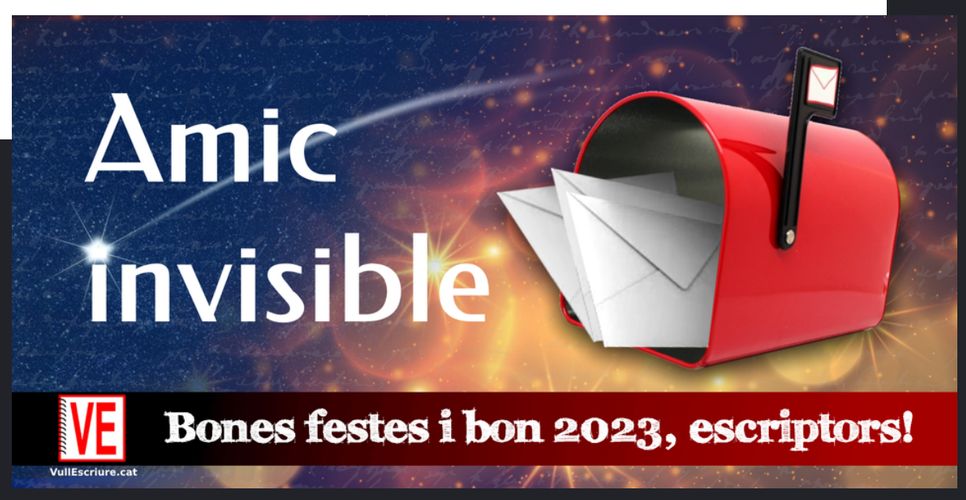
Bons Reis

Text 4 per a: Laura Berenguer

MIRADES

Amb l'arribada del bon temps, en Biel s'abocava a la **finestra** de la seva habitació per contemplar la sortida de la lluna. Aquesta apareixia de mica en mica entre les fulles d'un castanyer **gegant**, un **arbre** que s'arrelava al sòl amb uns profunds i extensos tentacles, gràcies a l'aliment que li proporcionava l'aigua d'una mina que omplia també un safareig de reg. Dins el safareig, mig ple d'una aigua tèrbola que causaven els llots i les vegetacions, hi vivien alguns exemplars de peixos i altres amfibis, com ara la **granota** comuna. La frondositat i l'esplèndida floració del castanyer eren el marc incomparable per a l'extraordinària simfonia que creaven les granotes amb els seus roc-roc; una veritable **música** crepuscular.

I així li passaven les hores al Biel... si no fos que a l'exterior, fes fred o fes calor, una gernació d'éssers anònims, amuntegats i aclaparats, s'aplegaven en una immensa megalòpolis, amb pocs espais verds i molts edificis de ferro, vidre i formigó, que s'enlairaven verticals en direcció al cel i que al capvespre s'il·luminaven com a vertaders estels. Un món apressat on el brogit eixordador de les ambulàncies i dels cotxes que col·lapsaven els carrers i les avingudes, era l'única i meravellosa simfonia. Una conurbació urbana sense cap castanyer gegant que senyoregés a la vora d'un safareig de reg, hàbitat natural d'espècies diverses. El cervell d'en Biel, recuperant alguns records, era qui creava la música que generava el vent sobre el fullam d'un arbre gegantí i també el rauc d'una esplèndida granota *contralto*, per tal que ho contemplessin els seus ulls, ara ja cecs del tot i tan inútils com una finestra closa.

Bons Reis

Text 5 per a: Laura

AMIC INVISIBLE

Havia aconseguit un bitllet pel transsiberià. Portava anys estalviant diners. És caríssim, el viatge! Poder travessar la Sibèria, en un vagó històric, gaudint de personatges desconeguts, em creava una **intriga**, que m'eriçava els pèls. Em plantejava com seria la ruta. La gaudiria! Com va anar tota la història, va ser ben rar.

Aquest any jo estava feliç, perquè havia aconseguit comprar els dècims, que acostumava a tenir, quan treballava. Com sempre, la sort no m' era amiga i va passar de llarg. Força trista i abatuda, veia trontollar el meu somni. Em vaig decidir viatjar a Barcelona, necessitava moure'm entre molta gent i perdre'm pels seus carrers. Pujar els graons del comboi em costa. Decideixo entrar pel vagó de les bicicletes...tinc sort hi ha un seient planer, prop de la porta! Quin aire què passa, però!

Agafo una petita bossa on hi porto un mocador pel coll. En deixar-la al terra , trobo alguna cosa que no em deixa col·locar-la bé. Dissimulant, hi passo la mà i hi trobo un paquet embolicat. El moc, i amb un moviment ràpid, l'agafo i l'amago. Ningú m'ha vist! No serà una bomba, d'aquestes que envien, per esporuguir els passatgers de rodalies?

—Ai mare, m' he ficat en un bon embolic, segur!

Surto i entro al primer bar que trobo, vaig als serveis. Em tanco i obro el paquet, tinc por. Però qui no arrisca no pisca, i... Uauuuu, no m' ho puc creure!! Diners, molts diners! Els amago. Surto tota digna. Prenc un tallat i pago amb uns dels bitllets. Em retornen el canvi!! Ja no hi havia cap **misteri**. Tenia el tiquet, tenia una plaça. El meu somni era ben real.

M'assec al meu compartiment. Miro per la finestra. Els **llums** de l' estació es van apagant i el xiulet de la màquina m'informa que marxem. Ja no hi ha volta enrere. Sola entre la foscor, penso en els antics Nadals que ja mai tornaran. Em poso la mà a la butxaca del vestit i agafo amb força la figura del nen Jesús, l'únic que em fa de nexe d'unió al **betlem** familiar. Aquests dies m'emocionen!

No em vaig plantejar, d'on venien aquells **diners** I ara, em persegueixen un grup de mafiosos. No és l'hora de culpar-se! Adéu, Catalunya! Hola, Vladivostok! Allà començaré una nova vida.

Bons Reis

Text 6 per a: Jordigc

INSPIRACIÓ

L'**escriptor** sempre anava "amb la canya tirada" buscant la inspiració: **caminant** entre la gent de bon matí o fent de **cuidador** a la residència de la gent gran del poble. Tenia una gran **sensibilitat** per ser un home (això li deia una amiga de broma), sempre buscant personatges rellevants que el fessin **riure**, que sobresortissin d'entre el munt de la gent mediocre i li inspiressin una gran novel·la que fos la pròxima revolució de Sant Jordi. De totes maneres, no volia pensar gaire: estava relaxat i eren festes assenyalades i volia anar al teatre a riure una estona.

Ell era un escriptor fins al moll de l'os, sempre pensant en nous personatges i noves trames: si li agradaven, els guardava per al pròxim llibre; si no, els descartava i els guardava al "rebost" (potser en el futur li farien el fet). La seva parella era editora i ja li havia publicat diverses novel·les: amb una gran campanya de publicitat, totes havien set un èxit de vendes, encara que els crítics literaris hi trobessin "peròs" (que si els personatges secundaris surten poc, que si la filla és massa gran pel paper que fa, que si l'interventor només surt una vegada i és un personatge potent). El millor era agafar-se unes vacances i anar-se'n a algun país exòtic: allà trobaria idees noves i a "pastar fang" aquests crítics literaris que només saben criticar i no en tenen ni idea de literatura. De moment aniria a comprar-se un vestit de bany nou i unes xancletes, també.

I aniria a cobrar el dècim de loteria, que li havia tocat un bon pessic i segurament ja en tindria prou per a les vacances. A veure si la Maria el podia acompanyar: si no, n'hauria de buscar una altra. Ell era un seductor de mena i estar sol no entrava en els seus plans. A més a més, ells tenien una relació oberta i podia fer el que volgués, malgrat que a vegades la Maria li digués que no perdonaria una infidelitat, però ell sí tenia una mentalitat oberta: ja havia posat un detectiu a vigilar la Maria perquè no se l'acudís de ser-li infidel.

Bons Reis

Text 7 per a: Gemma

Hola, Gemma.
Aquest és el text de l'amic invisible:

LA CATIFA DEL CALIFA

La **safata** amb el **brou** va caure sobre la **catifa** en ensopegar la minyona amb el **gos** per no encendre el **llum** de la sala.

La catifa del Califa! Mare de Déu! Cridà el marquès enfurismat i tot seguit l'esbroncada va ser de l'alçada d'un campanar.

El brou amb prou de greix per envair la fina llana i no haver de recular, es va estendre per la delicada peça canviant, al seu recorregut, els delicats tints de color que formaven l'os de dromedari sortint de la sorra del desert.

El gos, atipat i endormiscat, gosava jeure al costat de l'os de dromedari que havien teixit mans artesanes a la catifa. Hi era, per atzar, a un pam de l'entrada a la sala.

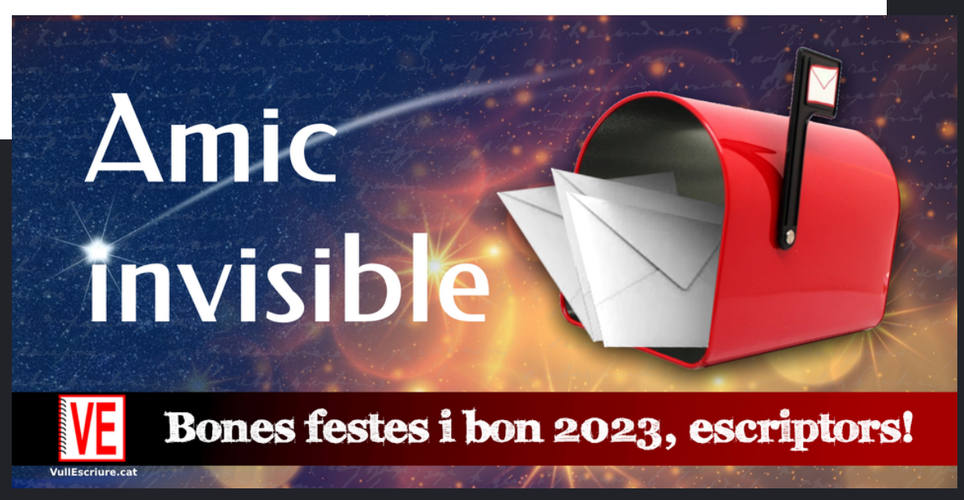
La llum, que feia treure fum pels queixals al marquès cada cop que arribava el rebut, tenia restringida la presència a la sala només quan ja fos ben fosc i la negra nit hagués segrestat qualsevol vestigi de visibilitat.

La safata, barata i recuperada dels encants, demanava a crits que li fixessin d'una vegada per totes l'ansa dreta, però el marquès havia sentenciat que no era pas el moment de fer venir al ferrer per tan poca cosa. Les instruccions eren anar amb màxima atenció, especialment quan es portava la tasseta de brou calent a la sala, quan queia la tarda.

La catifa, col·locada al marquès per uns habilíssims mercaders del Gran Basar d'Istanbul, també era de rifa. L'havien teixit, sense deixar cap referència, les màquines a Wenzhou, a la riba del riu Groc.

I la minyona, que es delia per què aquell vespre el marquès es prengués el brou amb l'estimat regalet que duia dins, es va quedar de pasta de moniato amb la caiguda, i va maleir el tanoca del gos. Ves quin remei! Ara toca aguantar el temporal, cotar el cap i esperar que el marquès es calmi. Ja vindran temps millors, sobretot amb els constipats, quan la mucositat surt espessa i es camufla fàcilment amb el greixós brou.

Que ho gaudeixis, Gemma!

Bons Reis

Text 8 per a: Farners

UN ESTIU

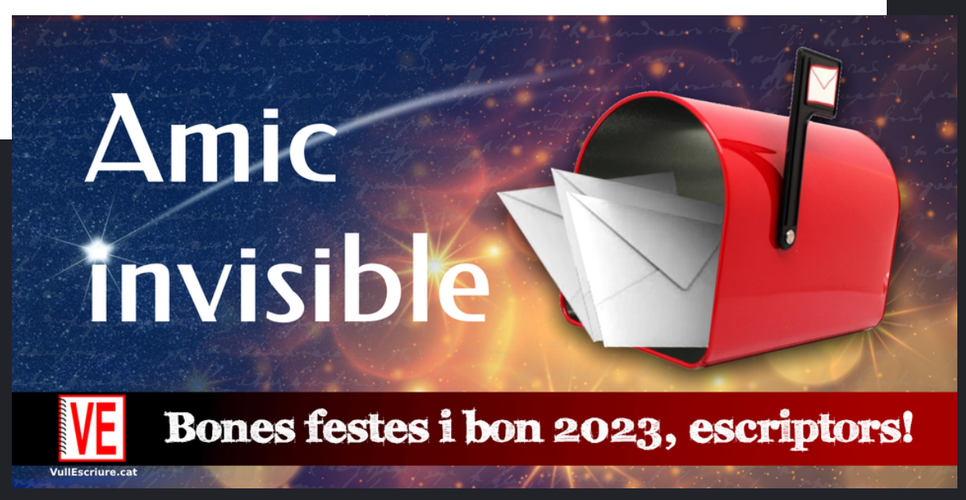
*I em va fer un **pessic** al cul! Al cul? Sí, al cul. El molt desvergonyit! Quan es va acabar el ball i ens vam acomiadar, jo li vaig dir "adéu", i ell "fins a una altra". I el teu nòvio què? Us va veure? No, mare de déu, no hi era*, explicava la Marta a la Teresa, la seva amiga, camí de la feina.

La veritat és que aquell pocavergonya, simpàtic i atrevit, li va robar el cor en poques hores. D'on havia sortit? Era amic d'uns nois del poble, i durant aquell estiu es va plantar cada diumenge al ball de la plaça. La mirava i remirava, la treia a ballar. Allò va ser inevitable. Els cossos s'atreien sols, així, per ells mateixos. Volteta, volteta i esgarrifança. Estrenye'm fort, i ara vinc i ara vaig. Les galtes vermelles, i el **desig** que crida i la **vida** que gira i la música ardent. La Marta, només veient-lo, tremolava com una fulla.

Tot un estiu. Sencer. A la vista i d'amagat. Ja arribaria l'hivern. I la primavera. A la primavera es casava. Amb el promès absent, de casa bona, fill d'uns parents llunyans de Barcelona. Cosa dels pares. Va acabar l'estiu, van acabar les festes, va començar el festeig oficial, i del noi agosarat ja no se'n va saber res més. *Ai Teresa, que aviat estaré casada. Tot ha passat tan ràpid. Si no succeeix un **miracle**, a la primavera estaré casada.*

I així va ser. Va arribar el casament, i es van instal·lar a Barcelona. Passaven els mesos, i ella anava vivint. D'aquella manera, sense posar-hi l'ànima. Als ulls se li va instal·lar una mena de **boira** plana. Portava la casa, cuinava. A les tardes sortia o llegia. Badava. L'arribada del fill va portar sorolls i una mica d'alegria en aquella casa. I així van anar passant els anys.

Com passa el temps! Els fills es fan grans sense adonar-nos. Mira, Teresa, el Guillem! Ja és tot un home. Què orgullosa n'estava la Marta. El veia i no s'ho creia. A en Guillem, ben plantat i rialler, li agradava molt ballar. A vegades, a manera de carícia, li feia un pessic lleuger, mig en broma i amorosament, a la seva xicota.

Bons Reis

Text 9 per a: Boira

Pas de la Casa, 27 de desembre de 2022

Benvolguda Boira,

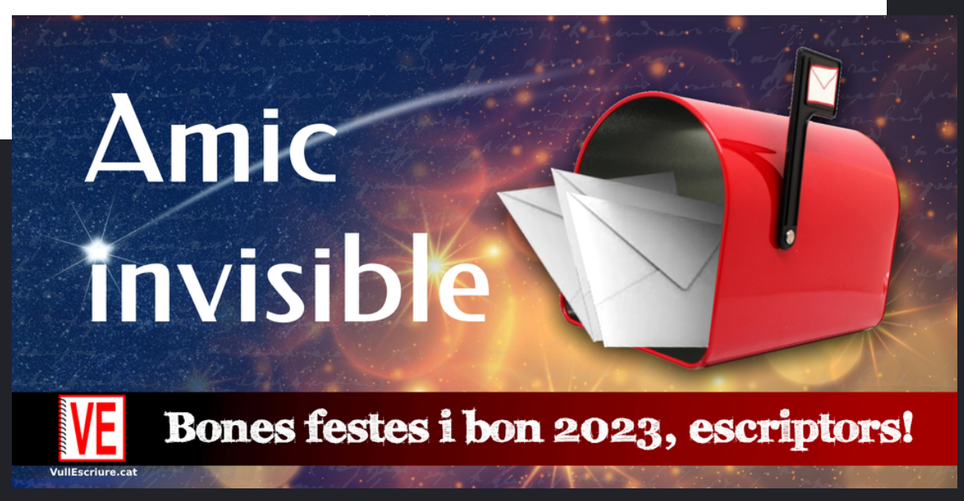
Des de la finestra del hotel veig el paisatge que altres anys vestia de blanc tot el que em rodeja. Avui tan sols hi ha neu a les pistes, que creuen les muntanyes com si fossin camins dibuixats de blanc. Els cims coronats per núvols de ***cotó*** *observen majestuosos els esquiadors que llisquen per les seves vessants. Vull aprofitar aquestes estones de tranquil·litat mentre els nois esquien per "fer els deures" : escriure el text del amic invisible i el relat d'aquesta última crida. Ja fa dies que li dono voltes i tot acaba en un pensament tan* ***efímer*** *que quan em poso davant del paper (el primer esborrall sempre el faig en paper) no hi ha per on agafar-ho...*

Ahir al ***capvespre*** *vaig rellegir els teus relats de totes les crides, com m'agraden tots! Transmets tan sensibilitat i emotivitat com força de les teves protagonistes. En la majoria dels casos son dones, i quines dones! Com la de "Dones salvatges" que tanques magistralment amb el* ***somni*** *de que algun dia ella mateixa porti l'esperit del seu cap a la marmita... brutal! De fet no hi ha cap final que deixi indiferent i n'hi ha algun de molt colpidor.*

Aprofito estimada Boira (Ja s'ha fet l'hora de dinar i haig d'anar baixant per trobar-me amb la resta de la família) per desitjar-te el millor per aquest proper any 2023. Espero que durant el seu transcurs et vagis trobant un ***reguitzell*** *de fets que et facin ben feliç.*

Amb tot l'afecte i les ganes de continuar llegint-te.

Una forta abraçada
X

Bons Reis

i Bon 2023!